

NIENAWISTNIK (9) *sb m*

nienawistnik (8), **nienawisnik** (1); nienawistnik *LatHar*; nienawistnik : nienawisnik *BudBib* (7:1).

Zawsze w pisowni łącznej.

e prawdopodobnie jasne (tak w nie-); a pochylone.

sg N nienawistnik (1). ◇ G nienawistnika (1). ◇ pl N nienawistnicy (2). ◇ G nienawistnik(o)w (2). ◇ D nienawistnik(o)m (2). ◇ I nienawistniki (1).

Sł stp brak, Cn s.v. nienawidzący, Linde XVI – XVII w.

Człowiek nienawidzący; inimicus, odio habens PolAnt; infensus, invisor, osor Cn [w tym: czyj = nienawidzący kogo (zawsze pron poss) (7)] (9) : wyrwi (mię) od nienawistników moich BudBib Ps 68/14[15]; Po wargach jego bywa poznany nienawistnik/ bo w łbie pokłada zdradę. BudBib Prov 26/24, Ps 85/17, 117/7.

Szereg: »nienawistnik, (i) nieprzyjaciół (i prześladownik)« = inimicus et hostis, odio habens et inimicus PolAnt [szyk 3:2] (5): Y wybawił z ręki nienawistników/ wykupił je też z ręki nieprzyjaciół. BudBib Ps 105/10, Ps 17/16[18], 68/4[5], Dan 4/19[16]; rącz odpuścić grzechy/ y nam/ y nieprzyjaciółom/ nienawistnikom/ y prześladownikom naszym LatHar 29.

Cf NIENAWIDZĄCY, NIENAWISNY

LWil